

Aar, og det var det, vi ønskede, og som vi ikke kunde faa Tilslutning til fra anden Side end fra det radikale Venstre. Hverken Regeringspartiet, de moderate eller Højre vilde være med til den Vej. De have derfor alle deres Ansvar, og dette Ansvar skulle de ogsaa komme til at mærke, et Ansvar for, at vi i dette Øjeblik ikke ere i Stand til at gaa til Valg paa en grundlovmæssig Valglov.

Tiden er spildt, men den er dog maaske ikke helt spildt, thi der er ingen Ting saa galt, uden at det er godt for noget. Der er nemlig sket dette, at det nu er dokumenteret, saa det ikke blot er en Forhaandspaaastand, som vi Socialdemokrater fremsætte, det er godtgjort af Kendsgerninger, at den Vej, som Konseilspræsidenten anviste til Gennemførelsen af sit Program, er ufarbar, i alt Fald for denne Regering og dens Chef. Denne Regering kan ikke ændre Grundloven, den er magtesløs paa dette Omraade. Men dermed ere vi i Virkeligheden komne ind i en uberegnelig politisk Stagnation. Thi saa snart et Spørgsmaal rejser sig, der middelbart eller umiddelbart rører ved en eller anden Paragraf i Grundloven, om det er den ligegyldigste Ting, en Ting, som alle ere enige om, f. Eks. det Spørgsmaal, som den højtærede Konseilspræsident nævnte i Fjor: den meningsløse Paragraf om, at de, der ikke ere Medlemmer af Folkekirken, skulle betale Bidrag til Skolevæsenet — hvis der opstaar en saadan lille Sag, som hvert eneste Menneske her i Landet og alle politiske Partier ere enige om er en gal Ordning, der burde ændres —, kan Regeringen ikke gennemføre den nødvendige Ændring. Denne Regering kan ikke paavirke et Bogstav, en Tøddel, saa snart vi komme ind paa Spørgsmaalet om Grundlovsændringer, thi deraf følger Rigsdagens Opløsning, og derved rejser Spørgsmaalet om de kongevalgte sig. Og til dette Spørgsmaal kan, vil og tør den nuværende Regering ikke tage Standpunkt. Det er en fuldkommen politisk Stagnation, Landet derved er kommet ind i. Vi have aldrig været saa uheldigt stillede, kan man næsten sige, som under en saadan Situation. Det, der er sket i dette sidste Aar, er, at Regeringens Afmagt er dokumenteret, dens Afmagt paa dette Omraade, som for øvrigt paa saa mange andre Omraader.

Dette Ministerium, som dets Venner og dets Presse i Aar og Dag have fremhævet som det rigtige, ægte, første Venstreministerium, som det første fuldt parla-

mentariske Ministerium, er et Ministerium af magtesløse Magthavere. Det kan ingenting. Det kan gennemføre de Love, som de frikonservative give Tilladelse til at gennemføre, men ikke noget som helst andet. Et Ministerium af magtesløse Magthavere er det tristeste, det ynkeligste, man kan tænke sig. Demokratiet stod i Virkeligheden bedre, da det ikke havde Magten, da det kæmpede for Magten, end det staa nu, da det har faaet Magten og ikke har Magten, da det har alle Magtens Attributioner, men ikke Magten selv. Jeg kommer til at tænke paa, at en æret Kollega her i Salen, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), for ikke lang Tid siden pegede paa Konseilspræsidenten og sagde til Rebellernes Fører, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle): Se op paa den Mand og tag Lære deraf, lad ham være et advarende Eksempel! Før ikke som Opposition en saadan Politik, at du og dine, naar I komme til Magten — det sker jo nok, det sker maaske snart —, skulle staa lige saa ynkelige som denne Regering, vær nu moderate allerede som Opposition, for at I ikke skulle komme til at sluge for mange af eders egne Ord og staa alt for elendige. Det var nogle Ord, som faldt fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Jeg sagde til mig selv: Han vender det om. Denne Regering og dens Chef staa ganske vist som advarende Eksempler overfor de Herre Rebeller. Jeg haaber, at denne Henstilling vil gøre sin Nytte. . . .

Formanden: Der er ikke noget Parti her i Salen, der hedder „Rebeller“.

Borgbjerg: Om Forladelse! Partiet har imidlertid selv erkendt, at det var et Hædersnavn. Der skulde ikke fra min Side lige andet deri. Det er et Hædersnavn, som jeg brugte, ligesom Hollænderne i sin Tid, da de optog Navnet Gueuserne, der oprindeligt var et Smædeord, men senere blev et Hædersnavn. Jeg tror, at denne Regering for det radikale Venstre og for alle Oppositionspartier her i Salen vil staa som et afskrækkende Eksempel paa, hvad der kommer ud af at have øvet Opposition paa et Program og saa, naar man kommer til Magten, svigte dette Program. Dette er saa elendigt og ynkeligt som muligt og staa som et Vidnesbyrd om, at hele Stillingen er uholdbar, noget saadant kan slet ikke gaa. Det varer kun en kort Tid, saa styrter dette Ministerium ned i Graven og for-